

Перла в раковината на сцената

Песента е животът на Богдана Карадочева, но животът ѝ не е само песен

След нея се обръщат на улицата, по-смелите я поздравяват, а има и такива, които я хващат за ръцете с думите „Благодаря, че Ви има!“. Не зная дали с това се свиква. Знам, че тя се вълнува при всяка такава среща. Защото така е с големите творци. Те не се опияняват от успеха, не се възгордяват, не се вземат на сериозно. Те

Не са само годините съвместна работа, съавторство, съпричастие и приятелство, които ни свързват, за да имам изградено мнение и правото да споделям с читателите това, което е тази уникална не само за България певица и творческа личност. Аз съм редактор на книгата ѝ „И на 20, и на 30x2“. Редактор е малко пресилено

сие. Дотолкова, доколкото тя отсече: „Само десет!“ и пресече поетия ми въздух за възражение с по хански лаконичното: „Казах!“. Съжалих наум от читателска гледна точка, а гласно се примирих: „Добре, Бубе...“ Щото можеше и да размисли.

Не моя е работата да анализирам певческите ѝ способности – те са видни от всеки, който е припявал с нея „Дано, дано, дано...“, „Иване, Иване...“ или „Ех, момичета, и на 20 и на 30x2...“ и още десетки емблематични песни, част от които – по мои думички. Ако не сте разбрали – хвала се. Обаче няма как да разберете колко труд и безсъници стоят зад тези песни. Богдана е максималистка. Няма по-взискателен и съответно по-отговорен човек от нея. Там не минава класическото: „Абе дай първи куплет и припев, кой ще ти слуша нататък“, характерно за някои нейни колеги и особено за по-младите изпълнители... Тя се хваща за всяка дума, за всяка пауза, за всяка сричка дори, защото иска песента да е свършена. На по-малко от това не се съгласява. Но пък хората затова я обичат толкова много – чувстват истинското, неподправеното, миналото през душата и сърцето, преди да могат да започват деня си с мотив от

Васил Найденов и Богдана Карадочева

имат мисия и я изпълняват, Господ им е дал, за да раздават. И да се раздават. С всяко излизане на сцената, независимо дали пред 200 или пред 200 000 души. С един и същ трепет, с едно и също вълнение, с една и съща отговорност пред публиката.

Аз знам как се ускорява пулсът на Богдана Карадочева в мига, преди да застане пред микрофона. Неведнъж съм била свидетел на излизането ѝ пред многохилядната публика, на поемането на дъх, преди познатата фраза „Камера!“, на привичния жест, с който отмята косата си и с вдигната брадичка, преди да се разлее онзи, даден ѝ от Господ глас, който изпълва не залата, а сърцата на хората с възторг и ги отваря за Доброто.

Аз обаче знам и другото, онова, което е скрито „зад кулисите“ на сцената и екрана. Знам какъв човек е Богдана в живота. Живот, който не е само песен.

казано, защото тя си я беше написала в една тетрадка и ми диктуваше, за да мога да я пренеса в електронен вариант за издателството на Божана Апостолова „Жанет 45“. През цялото това време обаче ние спорихме и дори си повишавахме тон – аз исках да „поукрасим“ нещата, да вмъкнем повече подробности, да изтъкнем постиженията и наградите ѝ, докато тя категорично отсичаше: „Стига, де! Това да не ти е поезия! Това си е моят живот и той е такъв!“ Упорита жена, особено когато – като един съвършен „Рак“ – не отстъпва на йота от позицията си. Единственото, което успях да постигна и с което се гордея, е дете я склоних да публикува стихотворенията си. Борбата си струваше. Тя винаги е подчертавала, че пише текстове, а не поезия, аз съм професионално винаги подчертавах, че това не е вярно, но накрая стигнахме до взаимно съгла-

Богдана Карадочева с Емил Димитров

нейна песен. Това не е похвално слово, всеки от вас ще се съгласи с мен, сигурна съм.

Както вече споменах по-горе, песента е животът на Богдана Карадочева, но животът ѝ не е само песен. Тя не обича да говори за нелекото си детство, за трудностите, с които е осеян пътят ѝ през годините, за препятствията, които умишлено са били поставяни пред нея и за усилията, с които е успявала да ги преодолява. В тази жена има една такава невероятна доброта, такава пословична добронамереност и житейска мъдрост, че понякога просто аз се удивлявам как нито веднъж не я чух да се оплаче, да обвини, да каже лоша дума. Това е другото, за което спорехме, докато преписвах книгата ѝ. Всеки абзац от нея завършва с „Благодаря...“, „Харесвам...“, „Обичам...“, „Стига, бе, Бубе, всички обичаш...“ вмъквах, тракайки по клавиатурата, а тя категорично отсичаше, „Да, обичам ги всичките!“ И беше искрена. Тя неискреност не търпи. Съпреживявах заедно с нея историите на живота ѝ, такива, за каквито, всеки може само да мечтае. Страхотните ѝ приятелства с Емил Димитров и Генко Генков, с Христо Куртев и Вили Казасян, с Константин Казански и големия художник Лъчезар Ошавков, с Невена Коканова и Жана Стоянович, с Васа Ганчева и Васил Найденов... Среците с Владимир Висоцки и Марина Влади, с Юрий Гагарин... Престоят ѝ в къщата на Далида, комплиментите на Жан-Пол Белмондо и смешната схватка за едно такси с Жан Маре... „Ах, Париж!!! Моя Любов! Най-дългата любов в живота ми. Сънувам го често и усещам парфюма му – аромат на кафе, „Житан“, Сена, любов и вечност.“ Кратко. Аз бих се разляла на 20 страници да описвам тази любов, тя с четири думи удари всички поети и писатели в земята! И великолепно ѝ чувство за хумор, което не я напуска, когато описвайки и най-инфарктната ситуация, тя я превръща в иронична и самоиронична интерпретация на „грешките на растежа“ или „ветровете на времето“.

Смяла съм се със сълзи, докато описва турнетата в бившия Съветски съюз, където веднъж заради конфликт, изкуствено създаден от вагонната придружителка, ги запла-

шили със Сибир, когато възкликва: „Брей! Не мога да спра да пуша! Пуша като ТЕЦ. Знам, че е много тъпо някакви горящи хартийки да ти димят между пръстите, ама май нямам воля.“ и: „Моите бракове! Е, не можах да догоня Елизабет Тейлър, но до три ги докарах.“, когато си признава чистосърдечно: „Един от най-големите резили в живота ми е когато в първа зала на НДК имаше концерт, посветен на Стефан Воронов във връзка с нелепата му смърт (отиде си на 29 години в жестока катастрофа). На финала обявяват: „Най-добрата приятелка на Стефан – Богдана!“ Излизам на сцената ревяща, на първия ред са Мацата и синът им Сашко. Мацата също плаче. И аз започвам да говоря колко сме се обичали, как сме пътували и изведнъж изтърсвам: „Винаги съм обичала и обичам Стефан... Димитров!“ Олеле, отвори се, земя!“... Сигурно на всички е известно, че най-добрият съвременен български композитор Стефан Димитров, е съпруг на Богдана Карадочева. Най-големите ѝ хитове са плод на неговата музика. И аз имам скромнен принос – със стиховете си. Пристрастно ли ви описвам Богдана? Пристрастно. Но с пристрастието на три поколения, влюбени в песните ѝ. И аз, както и тя, която е моя приятелка, моя кръстница и кръстница на дъщеря ми и на внука ми, мой съветник във всеки труден или решителен момент от живота ми, човек, на когото мога да разчитам за всичко във всеки един момент, не обичаме големите думи и патетичните словоизлияния. Опитвам се да представя пред читателите на списание „Българи“ реалния образ на една от най-обичаните българки. Зная, че в момента, в който прочете това, тя ще се намръщи: „Абе луда ли си? Какво занимаваш хората с мен, какво ги интересува това!“ Но аз знам, че ви интересува. Защото всеки за себе си отсява зърното от плевата. Защото сред многото, искрящи на слънцето стъкълца, можете да разпознаете истинската перла

с нейния неповторим матов блясък. И най-важното – защото перлата се ражда от болката. Затова е безценна. „Музика, музика... чувам я навсякъде. В дъжда по керемидите, в минаващия трамвай, в детския смях, във вятъра през клоните на кестените. Боже колко песни съм изпяла! Те са си мои – мои безсънни нощи, мои въздишки, мои бръчки около очите, мои спомени и съмнения. Винаги имам съмнения. Особено сега, когато се връщам в спомените си, защото не знам дали ще са интересни за някого. Не съм чак толкова глупава, че да не се съмнявам. Само глупакът е напълно убеден в това, което прави. Не обичам манааци и хора, взели се насериозно. Старала съм се да правя най-доброто, което мога и колкото мога. А дали съм успявала... Животът е толкова шарен, че трябва да гледаш на него с намигване.“

Предпочитам да цитирам Богдана Карадочева, вместо да ви я прераказвам. Ако имате щастието да прочетете книгата ѝ, тогава ви завиждам, защото ви предстои едно невероятно изживяване – истинско и стойностно, до което аз вече съм се докоснала. А вие ще бъдете щастливци да съпреживеете един живот, който си струва всяка глътка въздух. И както казва на финала самата Богдана: „Иначе – животът продължава. Толкова сцени и неизпети песни ме чакат.

Шоуто трябва да продължи!“

Маргарита Петкова